

‘Ik voel voor een stevig bar-exam’

Naam: mr. Johan van Stempvoort

Functie: deken arrondissement Groningen

Aantal advocaten: 277 (qua omvang het elfde van de negentien)

Werkzaam bij: Plas & Bossinade Advocaten & Notarissen (Groningen)

Was het nodig dat er een Commissie Advocatuur werd ingesteld?

‘Donner had de motie-De Vries kunnen afdoen met: “Het heeft mijn aandacht.” De motie komt voor de minister mooi op tijd. Het is niet raar om na vijftig jaar Advocatenwet de advocatuur eens grondig door te lichten. Daar moeten we niet moeilijk over doen.’

Is er de laatste jaren dan zoveel veranderd?

‘Volgens Donner wel, maar ik waag dat te betwijfelen. Zijn we anders gaan procederen? Nee. Bijna de helft van de advocaten is eenpitter of werkt bij een klein kantoor. Hoezo schaalvergroting? Er zijn hooguit enkele honderden advocaten die nooit procederen maar wel prima adviezen schrijven. Moeten zij hun privileges dan inleveren? Donner zoekt hier een oplossing voor een probleem dat er niet is. En net zo goed als de tegenstelling tussen de advocaat die procedeert en zijn collega die dat niet doet kunstmatig is, is de tegenstelling tussen verdediger en adviseur kunstmatig. Een adviseur is immers een potentiële verdediger. In die visie moeten we Donner niet al te serieus nemen.’

De commissie buigt zich over de arrondissementale structuur. Moet die worden aangepast?

‘De huidige structuur vind ik nuttig en nodig, het is zo gek nog niet wat in 1952 is opgezet. De deken staat midden in het advocatuurlijke leven, en zeker in kleinere arrondissementen kent hij ook de advocaten. En anders kennen ze de deken wel. Er is nu een stilzwijgende afspraak: iemand moet de beslissingen nemen. Ik denk ook dat advocaten vinden dat de dekens en de Raden van Toezicht goed bereikbaar zijn. Je moet er in ieder geval voor zorgen dat het bestuur dicht bij de bestuurder staat.’

En dat kan niet bij grotere structuren?

‘De vraag is of je daar beter van wordt. Wel hoor je hier in het noorden dat een structuur op het niveau van het hofressort

goed zou kunnen werken. Nu doen we toch veel dingen drie keer hetzelfde. Het zou ook heel redelijk zijn wanneer de balies van Leeuwarden, Assen en Groningen in elkaar worden geschoven. Bestuurlijk is dat goed behapbaar. Je houdt in het land de dekenale structuur in stand, maar op enkele plekken creëer je een wat grotere schaal. Dan krijg je ook een evenwichtiger samenstelling van het College van Afgevaardigden. Ik denk dat dat er ooit van zal komen. Wel kom je fysiek wat verder van elkaar te staan, maar ook dat is overkomelijk.’

doorbrenkt. In die zin zie ik ook een rol weggelegd voor de specialisatieverenigingen, waar je door je collega's wordt beoordeeld. Voor anderen hebben veel advocaten vaak een heilig ontzag. Pas afgestudeerden zien de beroepsopleiding als een herhaling van het laatste studiejaar aan de universiteit. Het voegt weinig toe, het zou strenger moeten. Ik voel wel wat voor een stevig *bar-exam* naar Amerikaans voorbeeld. Pas als je daarvoor bent geslaagd, word je toegelaten tot de advocatuur.’

Is de kwaliteit van het werk voldoende hoog?

‘Sinds ik deken ben, ben ik vaker geschrokken van het kwaliteitsniveau. Ik zie stukken waarvan ik denk: dat kan écht niet. Slecht taalgebruik, alles schots en scheef. Arme rechter die dit onder ogen krijgt. Dat geldt ook voor de correspondentie. Als die al warrig is, dan is het ook warrig in het hoofd van de advocaat.’

En wat kan daaraan worden gedaan?

‘De zestien punten die je jaarlijks moet halen op de permanente beroepsopleiding vind ik een lachertje. De helft van de punten kun je verdienen met niet-juridische vakken, zoals een cursus over kantoorinrichting. Ik voel meer voor een stevige *peer review*. Intercollegiale toetsing houdt advocaten beter bij de les dan weer een cursus die je op de achterste rij slapend

Donner noemt het tuchtrecht een ‘passief’ systeem. Mee eens?

‘Een opmerkelijk standpunt. Het tuchtrecht is inderdaad passief, het is het ultimum remedium. Donner ziet echter de dekenklacht over het hoofd. Via dat instrument worden er veel bezwaren van cliënten opgelost. Die procedure is er in de eerste plaats om Jan Publiek tevreden te stellen en niet direct de advocaat die het aangaat. Maar als een advocaat de fout ingaat, reageert de Raad van Discipline wel wat lankmoedig. In plaats van waarschuwingen en berispingen zouden ze vaker schorsingen moeten uitspreken. Ga maar eens een maandje thuis zitten. Met het oog op onze publieke functie kun je niet streng genoeg zijn. Dat zou kunnen veranderen wanneer je in de Raden van Discipline ook een vertegenwoordiger zet van de consument. Dan geef je het tuchtrecht een evenwichtiger publiek tintje.’